

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR
AVISUTKLIPP

Roald Amundsensgt 1, Oslo
Sentralbord: 41 36 20

Utklipp av: JUL 20 1949

Morgenposten

05-0450-4413

INDUSTRIEN i en ideologisk tidsalder.

Brev til Mp. fra Guri Wangensten-Berge.

Bildet viser den svenske industridelegasjonen på plattformen i Caux. Fra venstre driftsingeniør Nils Børresson. Deretter formann Ivar Carlsson og Ake Selin, og nr. to fra høyre dir. Malte Hendelberg.

Det surrer av over førti tungemål i den store møtehallen i Caux. Tusen par øyne er forventningsfullt rettet mot plattformen. I denne hallen skapes historie. Her møtes øst og vest, tyske kommunister og franske industriherrer, nederlendere og indonesere, foruten ungdom fra alle raser og nasjoner. Statsmann og menigmann finner her løsningen på sine egne og sine lands problemer. Problemer som ofte har vært gjenstand for utallige konferanser.

Hvert ord som går ut fra denne plattformen er med å bestemme våre lands framtid.

I dag står møtet i industriens tegn. En svensk delegasjon sitter på plattformen. Sammen med ledende industrifolk fra Finland er de møtets hovedtalere.

«Den glemte faktor», Moralsk Opprustnings industriskuespill, ble i vinter spilt i Sveriges og Finlands industridistrikter. Gjennom dette enkle skuespillet så disse menn løsningen på industriens problemer, ikke bare i sine egne land, men for hele verden. De så at industrien har en større oppgave enn bare å fabrikere førsteklasses varer. Disse menn ble overbevist og

de er ikke redde for å kjempe for det de ser er riktig. Da «Den glemte faktor» ble vist i Jönköping oppdaget vi plutselig at vi manglet et teppe. Det var katastrofe. Det ville bli dyrt og dessuten ville det ikke være mulig å skaffe det på så kort varsel. Teppet ble levert i tide. Det var en gave fra arbeiderne og direktøren ved en fabrikk, som tegn på deres taknemlighet over å ha funnet veien til samarbeid.

Umerkelig er det blitt dryppende stille i den store salen. Møtet er begynt. Den første taleren er en industrimann fra Finland, Ben Snellmann, sønn av Giver Snellmann, det moderne Finlands grunnlegger. «Mange er villig til å gi sitt liv for sitt land», sier han, «men hvem er villig til å leve riktig for det? Her i Caux har jeg sett at hva jeg gjør, virker enten konstruktivt eller destruktivt på Finland. Og det har gitt meg forståelsen av hvilket ansvar jeg har for min industri og min nasjon».

Oscar Sumelius er en av Finlands mektige industriherrer. «Jeg var en av disse hardkokte menneskene det snakkes så meget om», sier han. «Forandringen kom da noen av mine arbeidere tok meg

med til «Den glemte faktor» i Tammerfors. For meg ble det begynnelsen til et nytt liv og samarbeid med mine arbeidere. Arbeidsgiverne i Finland har ofte spurt meg hvilken hemmelighet som ligger til grunn for det nye forhold ved min fabrikk. Jeg er overbevist om at vi sammen med papir og tømmer kan eksportere denne nye samarbeidets ånd til verdens nasjoner».

Det er 150 skandinaviske ungdommer i Caux i sommer, førsteklasses ungdom som påtar seg fullt ansvar for sine land. Her i Caux blir de trenet til å bringe M.R.A.s ideologi til sine land gjennom presse, radio og mennesker som kommer hit.

Et dansk søskenpar står på plattformen. Det er Lone og Søren Palsbøll fra København. Lone spiller en av hovedrollene i den danske versjon av «Den glemte faktor». De representerer den ungdom som skal bygge den nye verden. Det er nødvendig at de er her, for det som statsmannen bygger opp i dag, er komplett uten betydning hvis ikke ungdommen følger det opp i morgen.

«Vi var en typisk «god» familie», sier Søren, «jeg trodde ikke vi kunne bli bedre før etter at jeg hadde reist med «Den glemte faktor» i flere måneder. Da oppdaget jeg hva slags menneske jeg har vært.» «Ja», sier Lone, «det er ikke nok å være god, vi må lære å stå sammen under de fire absolutter. En forenet familie er et kraftig våpen i ideenes kamp.»

Industrien overtar igjen. Denne gangen er det driftsingeniøren ved ullvarefabrikken i Smålands-Taberg, Nils Børresson.

Han sier bl. a.: «Sverige blir betraktet som et selvhjulpet og meget bra land. Men jeg hadde bestemt meg til å emigrere fordi jeg så at Europa var på vei til absolutt undergang. Moralsk Opprustning har vist meg at det er min plikt å bli i Europa og redde våre nasjoner. Jeg har funnet at parolen «ikke hvem har rett, men hva er dett», sett i lyset av de fire absolutter, ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet, gir løsningen på industriens problemer. Som ansvarlig industrimann ser jeg at en av industriens viktigste oppgaver er å sette alt inn på M.R.A. For hva tjener det til å skape en teknisk fullendt industri hvis den i morgen skal tas fra oss eller legges i grus.»

Etter driftsingeniøren talte formann Ivar Carlsson som er arbeidsformann ved ullvarefabrikken i Smålands-Taberg. Carlsson er sosialdemokratisk bystyremedlem og har vært medlem av det sosialdemokratiske parti i førti år. Han og hans arbeidsgiver, to mennesker

20 JULI 1949

som i de fleste tilfelle ville være alt annet enn venner, står her på samme plattform og taler om enighet i industrien. Dette er dagligdags i Caux. Vi fatter ofte ikke hvor meget det betyr. Her har Carlsson funnet det som det sosialdemokratiske partiet mangler.

«Da krigens skyer samlet seg i 1914 var vi overbevist om at internasjonale skulle hindre krigen. Men vi fikk se vårt parti bli delt i 1917. Vi har sett internasjonale bli bygd opp og gå i stykker. Noe manglet, men hva var det? Det var de fire absoluttene. Vi innen arbeiderbevegelsen, som vet hva M.R.A. er, har stort ansvar. Vi må få denne ideologi innført i vår organisasjon, da skal det ikke bli nødvendig å feile mer.»

«Vi skal skape en helt ny internasjonale gjennom M.R.A.», sier Ake Selin fra Smålands-Taberg, som er ordfører for tekstilindustriarbeidernes 4. avdeling. «Men hvis den skal fungere må vi lære oss å gi. Det blir en stor forandring for oss som er trent til å benytte alle midler for å få våre krav satt igjennom.»

Til slutt talte Malte Hendelberg,

som er direktør for ullvarefabrikene i Smålands-Taberg. Han begynte med et spørsmål: «Hva er industriens mål og bestemmelse?» Industriens bestemmelse er ikke å tjene selviske interesser. Det er ikke nok å øke produksjonen og produsere varer av god kvalitet. Det er ikke spørsmål om å forbedre forholdene innen industrien, men om å eksportere en ideologi som vil skape en ny verden.»